

44

Helbredt af Jesus

Skriftsteder: Matt. 8, 5-13; Luk. 7, 1-17.

Hjælp til studiet: Den store Mester, s. 209-212; Fra Bibelens Skatkammer, bind 7, s. 177-183.

Lektiens hovedtanke: Vi tror, at Gud kan gøre alt.

Særlig for forældre

At lære at Jesus er almægtig og vil berede dit barn for de prøvende dage forude, hvor vi må sætte hele vor lid til vor Gud.

Speciel sang om Jesus som vor Ven.

Søndag: Diskuter nogle af de ting, Gud kan og virkelig gør for sit folk. Sender regn, når der er brug for den, helbreder mennesker, sørger for deres behov. Dette er nogle få forslag. Gør det personligt for dit barn. Spørg: Hvornår kan Jesus hjælpe dig?

Mandag: Lad barnet tælle op (med din hjælp, naturligvis) 100 tændstikker eller tandstikkere for at repræsentere hovedsmandens soldater. Læg megen vægt på det faktum, at skønt hovedsmanden var en mægtig mand, bad han alligevel Jesus om hjælp.

Tirsdag: Lav et optrin over, hvad der kan være sket i hovedsmandens hjem, da tjeneren var blevet helbredt. Lad barnet prøve at optræde som de forskellige medlemmer af denne familie. (Forklar hvad det betyder at være tjener).

Onsdag: Hvis dit barn har en sandkasse, kan du lade det lave en »stenet« vej op til landsbyen på toppen af et bjerg. Et bjerg kan laves af sammenkrøllet avispapir i en papkasse.

Torsdag: Lav et optrin over enkens overraskelse og glæde, da hendes søn blev levende igen. Dit barn vil synes, det er morsomt at være den »døde« dreng, der bliver levende igen.

Fredag: Tal om det faktum, at vi somme tider bliver bedt om at udføre vanskelige opgaver. Vi må gøre det glad og frimodigt, ikke knurre som disciplene, da de måtte gå et langt stykke op ad bjerget for at komme til den lille by Nain. Lad barnet forestille at gøre et stykke arbejde med glæde og derefter som kontrast knurre og give ondt af sig. Hjælp barnet til at indse, hvilken forskel det gør for hele familien. Giv barnet en lille opgave som forberedelse til sabbaten. Giv kun én opgave ad gangen. Ros et veludført arbejde.

Læs beretningen igen: Matt. 8, 5-13.

Udenadsvers: »For Gud er ingenting umuligt.« Luk. 1, 37.

Farvelæg en firkant hver dag for udenadsvers og studium af lektionen.

Lektion

»Ved du hvad, Lise,« fortalte Barbara sin store dukke, som hun havde fået af bedstemor til sin fødselsdag, »det er på tide, at du lærer noget om Jesus og sabbatsskole og gudstjeneste. Men du skal ikke være bange. Jeg skal nok lære dig om det.«

Barbara satte Lise på en stol ved sin side. Så tog hun sin pæne bibel med det hvide bind. Det var den, hun altid brugte til andagt og gudstjeneste. Barbara kunne naturligvis ikke læse endnu, men hun kunne godt lide at lade, som hun kunne.

»Nå, Lise, nu må du sidde meget stille,« sagde hun. »Så skal jeg læse for dig om Jesus.« Og dette er, hvad Barbara lod som om hun læste for sin store dukke, som bedstemor havde sendt til hendes fødselsdag.

»Jesus er Guds Søn, og han bor oppe i Himmelen. Han elsker mig, og han elsker også dig, Lise. Han kan gøre alt. Han kan gøre syge mennesker raske. Han kan hjælpe små piger, når de er i vanskeligheder. Han kan lave store verdener og fylde dem med mennesker og dyr og grønt græs og blomster og alting.«

Lise sad ganske stille, medens Barbara fortalte. Barbara lukkede sin bibel og lagde den forsigtigt på bordet. Så løftede hun sin nye dukke op.

»Nu må du lære at bede, Lise. Alle vil gerne bede til Jesus. Du må knæle ned ved siden af mig, så skal jeg lære dig at bede.«

Så knælede den lille pige og den store dukke ned side om side og talte til Jesus. Jeg er sikker på, at Jesus lyttede, for han elsker at høre små piger og små drenge bede. Han er også glad for at høre voksne bede. Han lytter, når de taler til ham. Lad mig fortælle dig om en voksen, som Jesus også lyttede efter.

Jesus og hans venner var i en by, som hed Kapernaum. Der var naturligvis en stor skare mennesker omkring ham, som altid. Pludselig kom nogle af de ældste (det var jødernes ledere) og masede sig frem gennem skaren. Jeg er sikker på, at disciplene må have undret sig over, hvad de ville sige til Jesus denne gang. De plejede altid at lave vanskeligheder. Men disciplene blev overrasket. Nu skal du høre, hvad de ældste sagde:

»Jesus, der er en høvedsmand, som har en meget syg tjener. Han vil gerne have dig til at komme og gøre tjeneren rask!« En høvedsmand er en, der befaler over hundrede soldater. En anden af de ældste fortalte Jesus, at høvedsmanden var en meget god mand. Han havde oven i købet ladet bygge en kirke til folket.

Jesus og de ældste begyndte straks at gå til høvedsmandens hus. Disciplene gik naturligvis med, og det gjorde alle de øvrige mennesker også. Der var så mange mennesker, at Jesus ikke kunne gå ret hurtigt.

Høvedsmanden hørte, at Jesus var på vej. Han sendte nogle af sine venner for at sige, at Jesus ikke behøvede at gøre sig ulejlighed med at komme helt hjem til ham. Alt, hvad han behøvede at gøre, var at sige et ord og tjeneren ville blive rask. Høvedsmanden vidste alt om, hvilken magt Jesus havde. Han vidste, at Jesus kunne gøre alt. Til sidst kom høvedsmanden selv for at sige til Jesus, hvor gerne han ville, at tjeneren skulle blive rask igen.

Jesus vendte sig om og sagde til dem der stod omkring ham: »Ikke engang i Israel har jeg fundet så stor en tro.« Han mente, at høvedsmanden, som var en romersk soldat, troede mere på ham end Israels folk, som var Jesu eget folk. Og ved du, hvad der skete i høvedsmandens hjem lige i samme øjeblik? Tjeneren, der var så syg, blev rask, lige i det samme. Jesus ikke så meget som så den syge mand eller lagde hænderne på ham.

Det var ikke så underligt, at høvedsmanden elskede Jesus. Det var heller ikke så mærkeligt, at mange mennesker samlede sig omkring ham for at høre, hvad han sagde. Han var så god og venlig mod alle. Det gjorde ingen forskel for ham, hvem personen var. Han elskede og hjalp alle.

Lad mig fortælle dig om noget andet, som Jesus gjorde og som var endnu mere vidunderligt end at gøre høvedsmandens tjener rask. Næste dag begyndte Jesus at gå op ad et bjerg til den lille by

Nain. Der var mange sten på stien, så det var meget besværligt at gå på den. En hel flok mennesker fulgte med Jesus. Det gjorde disciplene naturligvis også.

Jeg kan tænke mig, at nogle af disciplene beklagede sig, fordi det hele tiden gik op ad bakke over sten og huller. Jeg kan næsten høre nogle af dem klage: »Hvorfor skal han da herop? Der var masser af mennesker at hjælpe dernede i Kapernaum. Hvorfor skal vi klatre op ad denne stenede vej?« Ja, jeg er sikker på at nogle af dem slet ikke kunne lide det.

Men Jesus havde selvfølgelig en mening med at klatre op ad den stejle bjergsti. Da alle menneskene nærmede sig Nain, lagde de mærke til at der også kom mange mennesker ud gennem byporten. De kunne se, at det var nogle der var med til en begravelse. Der var en, som var død, og folk fra landsbyen førte ham ud til kirkegården for at begrave ham. En kirkegård er et særligt sted, hvor man begraver døde mennesker.

Jesus gik lige hen til alle de mennesker, som var på vej ud af landsbyen. Han vidste, at den unge mand, som var død, var eneste søn af en fattig enke. Hun havde ingen anden til at tage sig af hende. Derfor ville Jesus hjælpe hende.

Da han kom hen til kvinden, sagde han: »Græd ikke.« Så rakte han sin hånd ud og rørte ved båren. Det, et dødt menneske ligger på, kaldes en bære. Alle standsede. De undrede sig over, hvad Jesus nu ville gøre.

»Unge mand, jeg siger dig: Stå op!« sagde Jesus til den døde. Sønnen slog øjnene op. Han bevægede sig og satte sig op. Jeg tænker mig, at de mænd, som bar båren, skyndte sig at sætte den ned. De havde aldrig set noget lignende før. Jeg tænker også, at nogle af børnene har gemt sig bag deres mødre.

Men jeg kan allerbedst lide at tænke på den lille stakkels enke. Jeg er sikker på, at hun var meget, meget overrasket over, hvad der skete. Men så snart hun kunne se, at hendes dreng virkelig levede, løb hun hen og gav ham et stort knus. Måske randt tårerne ned ad hendes kinder. Men det var, fordi hun var så glad.

Så kan jeg også godt lide at tænke på, at folk fra landsbyen gik hjem til deres huse og sang lovsange til Jesus. Alle i landsbyen var så glade, fordi Jesus var kommet den vej. Jeg er sikker på, at de må have sagt: »Jesus kan gøre alt!« Det var vel nok en stor dag for landsbyen Nain!

Disciplene, der havde klaget over den besværlige vej, må have følt sig skamfulde. Nu var de glade, fordi Jesus var gået op ad den bjergvej. De var glade, fordi den lille mor havde fået sin søn tilbage. Jeg tror, at de også må have sagt: »Jesus kan gøre alt!«

Vort udenadsvers siger: »For Gud er ingenting umuligt.« Det er en anden måde at sige, at Jesus kan gøre alt. Det er jeg sikker på, at du også tror, ikke sandt?

